

II metai.

1924 m.

Gruodžio m.

SKAUTŲ AIDAS

— Mėnesinis Skautų laikraštis —

10 (18) №

SKAUTE!

Atmink, kad Gruodžio mėn. I-oji diena yra
MOTINOS DIENA.

Tu privalai ją švęsti ir padaryti, savo Motutei, linksmą ir laimingą.

Rover'iai.

Č.

Nauja skautybės šaka, angliškai „Rovers“ vadinama, retam mūsų vyresniųjų skautų težinoma. Kitose šalyse toji auklėjimo šaka jau prigijusi. Apie rover'ių judėjimo esmę ir naudą gražiai papasakojo p. Nevill'is, šiemetinės tarptautinės skautininkų konferencijos anglų skautininkų atstovas. 16-tame „Jamboree“ lakraščio numeryje tilpusią jo kalbą aš išverčiau. Štai ji:

„Pirmučiausia tenka savęs užklausti, kam reikalinga ta nauja skautybės šaka rover'iai? Mes turėjome progos pastebėti, kad prieš didįjį karą daugelis paaugusių anglų skautų apleido skautų eiles. Tą apsireiškimą plačiau panagrinėjus, pasirodo, kad ne visur tai įvyksta, kad daugelis skautininkų sugeba ir labiau paaugusius skautus tiek surišti su skautybės darbu, kad jie ir toliau palieka darbuotis skautybei. Tai padaryti kaikiuriems skautininkams pavyksta dėl to, kad jie supranta kokio didelio skirtumo yra tarp vaiko ir jaunuolio. Sutikdami su tuo, kad to skirtumo yra, mes manėme esant naudinga ypatingai tuo klausimu susidomėti ir — įkurti rover'ius.

Įkūrus rover'ius, mums buvo lengviau sukaupti savo atidą ir mintis ties jauno-

lio auklėjimo problema, kuri, pakartotinai pabrėžiu, yra skirtina nuo vaiko auklėjimo problemos. Skautas yra vaikas, o rover'is jaunuolis. Vaikas žaidžia ir pasitenkina įsivaizduojamais dalykais, o jaunuolis privalo faktų ir ir realių dalykų. Be to daug yra tokių jaunuolių, kuriuos mes labai norėtume skautų eilėse pamatyti, bet kurie niekumet nėra skautais buvę gal ir dėl to, kad tulas jų anksčiau manė skautybę vaikišku dalyku esant. Rover'is yra tas skautas buvęs, jų įžodį davęs ir 17-18 metus baigęs jaunuolis. Rover'ių auklėjimo tikslas yra išauklėti visais atžvilgiais gerus žmones. Darbo priemonės — grynai paprastos skautiškos, nors pažangesnės ir platesniu mastu taikinamos. Rover'iu skautybė jau nebe žaislas, bet sąmoningai suprantamas objektas. Todel ir jų darbo programa daug didesnę ir pažangesnę darbuotę apima. Skautų praktika ribojasi vienai kitai sąvaitei įtaisyta stovykla. Nesulyginamai lengviau nekaip skautas roveris gali, sukrovęs į savo krepšį visus iškilai reikalingus daiktus, leistis į kelionę po savo ar užsienio kraštą. Pas mus, Brituose, didelių miestų pakraščiuose yra įsteigti rover'iams sustoti ir pernaktuoti namai, kuriais, keliaudami po

vieno tų miestų apylinkes, jie gali pasinaudoti.

Yra antra, intelektuališka roverių auklėjimo pusė. Nežiūrint to, koks yra jo gyvenimas, kiekvienas jaunuolis nori jį pagerinti. Mes privalome feikti jam progos tai atlikti pašnekėsių ar kitu būdu, tai visa taip darydami, kad jam kuo daugiau praktiškų naudingų žinių suteikus. Sportas ir žaislai privalo taip pat įeiti į roverių darbo programą, bet ir čia mes turime numatyti visas neišvengtinas kliūtis.

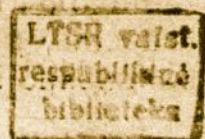
Roverių auklėjime yra dar socialių pusių ir todėl mes neprivalome niekumet užmiršti, kad jaunuolis retkarčiais yra reikaligas jaunų mergaičių draugystės. Joks darbas jaunų žmonių tarpė nebus sėkmingas, jeigu į tai nebus kreipiama tinkamo dėmesio.

Paskutinis roverių auklėjimo programos dalykas, apie kurį aš jums noriu kalbėti, yra tarnavimas artimiems. Roverių skautų obalsis yra „Tarnavimas“. Šitas tarnavimas atliekamas įvairiais būdais. Geriausias ir tinkamiausias tarnavimo būdas yra, rodosi, padėti savo mažesniems broliams skautais patapti. Bet ir už skautybės ribų yra dar didelė darbo dirva, į kurią rover'is skautas gali tiesti rankas. Tik visuomet privalu atminti, kad roverių auklėjimo tikslas yra išauklėti visais atžvilgiais gerą žmogų.

Rover'iams labai svarbu turėti savo darbui centrą, kuris jiems būtų visai savas. Skautų draugovės paprastai renka si skautų klubo ar savuose butuose. Ir roverių skyriai privalo turėti savą butą. Privalo ir gali, nes rover'iams turi rodytis viskas įvykdoma. Jauna energija sugeba padaryti galimu tai, kas iš karto neįvykinama rodosi. Mano manymu, kiekvienas roverių būrelis privalo priklausyti kurios nors skautų draugovės. Tiek vilkučiai, tiek skautai, tiek ir rover'iai turėtų būti vieno skautininko globa ir pažiūra jungiami, o tulam draugovės skautui rover'io

vardą įgijus, draugovė neprivalėtų tuo pačiu ir vieno skauto netekti.

Didžiausia čia pasitaikanti kliūtis yra rover'iams vadovauti tinkamų žmonių stoka. Daugeliui skautininkų nepavyko išlaikyti jų pačių įkurtas rover'ių skiltis dėl to, kad jie gerai nenuvokė to skirtumo tarp vaiko ir jaunuolio. Labai svarbu, kad jaunuoliams vadovaujant skautininkas būtų taktingas, kantrus ir linksmas. Jaunuoliams vadovauti tegalima jiems gyvu pavyzdžiu būnant, o ne elgsenos juos mokant. Mano asmeniškai nusistatymu, rover'ių mokyti visai nereikia, o reikia jiems skiepyti mintis, kad jie patys save mokyti. Rover'ių darbuotei geriausia tinka, žinoma, skautybės darbe patyrę žmonės. Idealią rover'ių sutvarkymą aš taip vaizduojuosi: rover'iams vadovauja skautininkas, o roveriai tvarko tos pat draugovės skautų ir vilkiukų skiltis. Įdomaujantiems tuo reikalu bus ne pro šalį sužinoti, kad ateinančią žiemą mes steigsime kursus, kurių tikslas paruošti rover'ių auklėjimo darbą dirbsiančių žmonių. Atskiros tautos ir viso pasaulio visa viltis yra šių dienų jaunuomenė. Skautybės sistema yra geras ir nepakeičiamas kuo kitu dalykas, bet panorėjus ją įvesti į mūsų paaugančią kartą, mums nepavyks gauti tokių pat gerų vaisių, kurių vaikus auklėjanti skautybė duoda. Ne lengvai prieinamo tikslo siekiame, imdamiesi rover'ių auklėjimo darbo. Didžiojoje Britanijoje mes vos dar tik baigėm skautybės bandomąjį ir vystimosi laiką, bet aš juntų, kad jau dabar kreipiamės į labai svarbų dalyką ir kad pradėdame žengti teisinga kryptimi. Prieš mus stovi idealas, kuriam verta pasidarbuoti ir kantriai laukti geros sėkmės. Rover'ių judėjimas jau galutinai apsireiškė ir jau davė skautybei daug darbininkų, bet jeigu jis nebus iš tikrųjų tvirtais pamatais pagrįstas, tad mūsų ateitis neaiški, nes dabartiniai rover'iai yra ateities skautininkai“.

Vyriausio Skautų Štabo pranešimai.

I.

Visiems L. S. A. Skautininkų sąjungos nariams pranešama, kad, einant statutu, Vyr. Štabas iš savo tarpo išrinko Sąjungos Garbės Gynėją ir Sekretorių. Garbės Gynėjas skautininkas Valušis Aloyzas, sąjungos sekretorius skautininkas Grigaitis Kęstutis.

II.

Paskautininkas Baniulis yra Šefo pakeliamas į skautininkus. Oficialus įsakymas bus paskelbtas vėliau.

Vyr. Skautininkas Šenbergas.

Aitaisymas.

Vyriausio skautų Štabo sekretorius skautininkas Grigaitis prašo pranešti, kad 8(16) „Skautų Aido“ numeryje tilpusiame Šefo įsakyme, kuriuo tvirtinami Vyr. Štabo nariai, ponas Vaitkus ir p-nia Vaitkienė paskautininkais įrašyti yra dėl jo paties ir dėl redakcijos kaltės. Turėję būti ponas Vaitkus, „ponia Vaitkiene“. Paliesusių Štabo narių skakas Grigaitis atsiprašo.

Iš Skautams Remti Draugijos gyvenimo.

Šių metų lapkr. mėn. 1 d. Kaune, Kooperacijos rūmų salėje įvyko visuotinas Sk. R. Dr-jos narių susirinkimas. Klausimų eilėje buvo daromi Dr-jos Centro Valdybos, Vyr. Sk. Štabo ir Revizijos Komisijos pranešimai ir buvo išrinkta nauja C. Valdyba bei Revizijos komisija. Be to buvo iškeltas nuolatinio Skautų Šefo rinkimo klausimas. Visuotinas susirinkimas pareiškė pageidaujant, kad Šefu būtų pats Valstybės Prezidentas ir pavedė naujai valdybai surasti juridinį tam atlikti kelią. Šefo klausimui, dar neaiškiam esant jo pareigas po senovei eina buvęs C. Valdybos pirmininkas p. dr. Alekna.

Į Centro Valdybą išrinkti 5 žmonės, būtent, p. Čarneckis, p. Gira, p-nia Tumėnienė, p. Sakalauskas ir kun. Meškauskas.

Pasiskirsčius pareigomis, C. V-ba taip atrodo: Užsienių Reikalų Ministeris p. Čarneckis pirmininkas, p. Gira ir kun. Meškauskas vicepirmininkai, p-nia Tumėnienė įždininkas ir daktaras Sakalauskas sekretorius. Į revizijos komisiją išrinkti: p. Raulinaitis, p-nia Romanienė ir p. Kizevičius.

Dr Alekna išrinktas Garbės Nariu.

Šiometinio Jamboree skautų rungtynių vaisiai.

Pagal akelių skaičiaus pirmas eilės vietas užėmė:

1. Amerika 181 a.
2. Britai 172 a.
3. Vengrija 166 a.
1. **Paradas, bendras išpūdis.**—1, Norvegija; 2, Šveicarija; 3, Britai.
2. **Stovyklavimas.**—1, Danija; 2, Britai; 3, Vengrija.
3. **Dainos, skilčių šūkiai.**—1, Austrija; 2, Danija; 3, Amerika.
4. **Tautiški šokiai.**—1, Britai; 2, Holandija; 3, Lenkija.
5. **Pasilinksminimai prie laužo.** — 1, Britai; 2, Šveicarija; 3, Amerika.
6. **Skautų rungtynės I.**—1, Vengrija; 2, Prancūzija; 3, Britai.
 - a. **Stebėjimas.**—Prancūzija.
 - b. **Sprendimai (išvados).**—Britai.
 - c. **Aukščio ir kt. matavimas.** — Norvegija.
 - d. **Nežinomų vietų tyrinėjimas.** — Vengrija.
 - e. **Duonos kepimas.**—Norvegija.
 - f. **Pirmoji sužeistiems pagelba.** — Amerika.
7. **Skautų rungtynės II.** — 1, Danija; 2, Norvegija; 3, Lenkija.
 - a. **Skubus susivokimas.** — Šveicarija.
 - b. **Lasso mėtymas.** — Danija.
 - c. **Rutulio mėtymas.** — Norvegija.
 - d. **Bėgimas lygiu keliu 80 jardų ilgio** — Amerika.
 - e. **Medžiais laipiojimas.** — Norvegija.
 - f. **Šokimai.** — Danija.
- 7a. **Mažu laiveliu plaukimo rungtynės.** — Amerika.

8. Plaukimas.—1, Austrija; 2, Vengrija.

a. 100 jardų. — Britai.

b. Nerimas. — Austrija.

c. Skęstančio gelbėjimas.—Austrija.

9. Skilčių runtyinės esant kliūtims.—

1, Amerika; 2, Norvegija; 3, Holandija.

10. Skilčių 24 val. iškila.—1, Amerika;
2, Britai; 3, Šveicarija.

11. Gyvenimas stovykloje.—1, Vengrija
2, Norvegija; 3, Lenkija.

Ivairūs vaidinimai.—Amerika.

Virvės traukimas.—Danija.

PASTABA. Lietuvos skautai nedalyvavo
rungtynėse. Lietuvos draugovė, kaip
daugelio kitų šalių draugovės, buvo
Jamboree švečiu.

Iš II-jo Lietuvos Skautininkų—Instruktorių suvažiavimo Kaune, įvykusio š.m. balandžio mėn. 24—26 d.

Skautų skaitymai.

Mžn.

Pašnekesys prie laužo.

(Tąsa).

— Tiktai,—pastebėjo senukas,—tam visagaliam Karaliui nepatinka nuodėmingas gyvenimas. Privalai tad būti švarus ir doringas, jeigu nori įgyti jo malonės. Kol kas negausiai iš tavęs tereikalaujame: pasnikauk ir melskis,—tada patiksi Kristui.

— Pasnikauti ir melstis aš negaliu, — atsakė Oferas. — Nurodyk man kokį kilą atatinamą man būdą patikti tam Karaliui.

Mato atsiskyrėlis, kad tokia tarnystė jo svečiui dar tebėra svetima; tad reikėjo pagalvoti, kaip iš tikrųjų kitu koku būdu prijugti jį prie Kristaus...

— Atsigręžęs tad vėl prie Ofero, senukas tarė:

— Tenai yra upės vanduo. Žmonėms reikia nuolat eiti, o nēr nei tilto nei greimo tako. Jeigu tu, dėlei Kristaus, pernešinėsi žmones per tą vandenį,—tikrai tokia tarnystė patiks Karaliui. Juk esi augalotas ir tvirtas—todėl pajėgsi!

Oferas mielai sutiko. Pastatė sau pakrantėje mažutę trobelę ir budėjo, kada žmonės ateis bristi per vandenį. Ir kiekvienam jų jis su malonumu tarnavo ne tik dieną, bet ir naktį, pernešdamas juos į kitą krantą ant savo pečių pasiremdamas didele lazda. Žinojo jis, kad, paprastiems žmonėms padėdamas, tarnauja tam didžiajam Karaliui.

Vieną naktį Oferas miegojo savo trobelėje. Per sapną girdi jis, kad šaukia jį vaiko balsas. Atsikėlė nuėjo prie vandens, bet, nieko nematydamas, grįžo vėl į lovą ir užmigo. Bet štai vėl kartoja vaiko balsas. Tačiau ir tą sykį nerado Oferas nieko ant kranto, nors akylai apžiūrėjo visą vietą. Sugrįžęs namo ir atsigulęs, girdi tą patį balsą tretį sykį: Oferai, Oferai!“

Greit mūsų stipruolis bėga prie vandens, ir tas žygis nenuėjo veltui: pamatė jis pakrantėje stovint gražų mažą berniuką.

— Ar gali mane perkelti per vandenį?
— paklausė vaikas.

Nusišypsojo Oferas:

— Argi manai, vaikeli, kad tavęs nepakelsiu, nešiojęs tiek didelių žmonių?

Tad greit pakėlė jis berniuką ant savo plačių pečių, o vaikas pasirodė dar mažesnis, toksai baltas, mažutis kaip balandėlis.

Oferas stvėrėsi savo lazdos ir lengvai įbrido į vandenį. Bet greit pajuto, kad berniukas darosi kas kart sunkesnis. O čia kyla ir kyla vanduo, Oferas net pradėjo bijoti, kad nepaskęstų.

— Oi, vaikeli, koks tu esi sunkus, — ištarė jis stenėdamas, po sunkia našta vidury upės. — Man rodos, lyg visą pasaulį būčiau nešęs.

Čia tai rimtai tarė vaikas.

— Tu neši ne tik pasaulį, bet ir Tą, kursai sudarė dangų ir žemę.

Ir tuoj palenkė berniukas savo mažutėm rankutėm didelio nešėjo galvą prie vandens ir tarė:

— Aš tave krikštiju vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Iki šiol tave vadino Oferu; nuo šios valandos tu vadinsis Kristoferas, kas reiškia „Kristaus nešėjas“. Ir kad tu pažintumei mano galią, tai įsmeigk į žemę savo lazda — ir ji tuoj išleis lapus ir žiedus.

Sulig tais žodžiais stebuklingasai berniukas pranyko.

Vanduo tuoj nuseko, ir Oferas, kursai dabar paliko Kristoferas, grįžęs krantan, džiaugėsi savo širdy ir dėkojo už tą stebėtiną malonę, kurią jam suteikė pasaulio Kūrėjas.

Ir, pasodinęs savo lazda krante, ramus grįžo į namus. Ryto metą žiūri, kad per naktį lazda virto visu medžiu — su šakomis ir žiedais.

Pamatęs tą stebuklingą įvykį, jis ėmė dar ištikimiau tarnauti Kristui ir galvojo:

— Dabartinė mano tarnystė yra man per lengva. Nes galėčiau atlikti sunkiausių darbus iš meilės prie mano Viešpaties.

Apleido tad jis savo trobelę ir dar sykį išvyko keliauti po pasaulį, darydamas ką begalėdamas geresnio ir naudingesnio dėl Kristaus paveikti.

Taip bekeliaudamas atvyko jis į vieną Graikijos miestą, kuriame krikščionys turėjo daug kentėti dėl savo tikėjimo. Bet jis nesuprato jų kalbos, nors labai norėjo juos paguosti. Meldžiasi tad pirmą sykį Kristoferas taip nuoširdžiai, kad Dievas nusiuntė angelą, kursai palietė Kristofero lūpas, — ir tuoj galėjo jis graikiškai susikalbėti.

Eina tada jis prie krikščionių, kurie buvo pasmerkti kankynėms ir myriop; ten taip maloniai ir įtikinamai į juos kalbėjo, kad tie drąsiausiai ir kančiausiai ėjo kentėti baisiausiose žudynėse.

Sužinojęs apie tai, karalius labai įsiuto ir liepė jį surišti. Nuvyko du šimtu žmonių jo suimti; pataikė tuomet, kada jis meldėsi. Iš jo besižėrė tokia stiprybė ir galia, kad, nieks nedrįso prie jo prisiartinti. Grįžo jie tad prie karaliaus pranešdami, kad nieko negalėję padaryti.

Supykęs karalius nusiuntė kitus 200 žmonių, irgi tokiu pat įsakymu. Ir šie pamatė jį besimeldžiant ir taipogi nedrįso jo paliesti. Bet tuomet patsai Kristoferas kreipėsi į kareivius:

— Ko norite iš manęs?

Ir vėl apėmė visus vyrus dar didesnė baimė, ir jie drebėdami ištarė:

— Jeigu nenori su mumis eiti, tai eik kur tik nori.

— Taip, noriu eiti su jumis! — tarė Kristoferas. Ir davė surišti savo rankas ir ėjo prie karaliaus.

Atsistojo tad Kristoferas karaliaus aki-vaizdoje. Šis nusigando, pamatęs toki

milžiną. Geruoju tad pradėjo įkalbinėti aukoti dievams, žadėjo garbės ir visokių gerybių.

Kristoferas atsakė:

— Tavo dievai yra piktos dvasios. Aš tikiu vien į Viešpatį Kristų.

Už tai karalius liepė Kristoferą įmesti kalėjiman, pasiuntęs tenai dvi blogi moteri, kuriedvi gundintų jį išsižadėti Kristaus. Bet mūsų galiūnas ne tik nepasidavė moterų vyliams, bet patsai į jas taip prabilo, kad šios pasiryžo tarnauti dangiškajam Karaliui.

Galop atėjo paskutinė valanda ir Kristoferiui. Karalius liepė pririšti mūsų milžiną prie didelės geležinės skardos. Kristoferas nebandė čia savo jėgų, bet laisvai pasidavė budeliams. Tada pylė ant jo verdančią dervą. Bet vėl stabmeldžiai pamatė

nepaprastą įvykį: derva nieko jam nepakenkė, tik virvės trūko — ir jis pasiliuosavo nuo geležies. Tada pririšo jį prie stulpo ir šaudė į jį vylomis. Bet ir jos susilaikydavo ore, nedarydamos Kristoferui jokios žalos. O viena vyla paėmė priešingą sau krypsnį ir pataikė tiesiog į karaliaus akį. Kristoferas kreipėsi tad į karalių:

— Rytoj man mirus paimk mano kraujo, patepk sau akį — ir ji pagis.

Karalius manė, kad tai juokai iš jo. Kitą dieną liepė jis nukirsti Kristoferui galvą. O žmudzudys karalius patepė savo akį stebuklinguoju krauju. Ir, iš tikrųjų tuojau vėl ta akim praregėjo — praregėjo taipogi dvasiniai, įtikėjo į Kristų ir greit pasiruošė prie krikšto.

M. Adujevas.

Logikos jėga.

1 veiksmo skautiškas scenos dalykėlis.

Sulietuvino *Petras B.*

Veikiantieji asmens:

Jonaitis — 45 m.

Jonaitienė — 37 m.

Petriukas jų sūnus — 16 m.

Kalvaitis slaptos policijos agentas. Neriboto amžiaus.

Lapinas 3 num. skautas — 14 m.

Varnas 6 num. skautas — 16 m.

Viskas įvyksta Jonaičių bute.

Prologas.

Uždanga dar nepakilus. Tyla, paskui baisus riksmas: „Gelbėkit! žudo, smaugial.“ Girdimas griūvančio baldo bildesys, sumušto stiklo skambėjimas, riksmas, trypenimas kojomis, garsas užveriamų durų, po to gili tyla.

Pakyla uždanga.

Švinta. Scena — miegamasis kambarys. Gilumoje suvelta lova, prieš ją parverstas stalelis, sudužusio stiklo šukės. Dešinėje kertėje didelė spinta. Kambaryje didelė betvarkė. 6 val. ryto.

Iš dešinės įeina Kalvaitis, paskui jį ašarojanti Jonaitienė ir išblyškęs Jonaitis.

Kalvaitis (birbdamas birbyne). T-ek... T-ek... E... nėra!... Nesijudinkite, madam, stovėkite duryse, nes jūs sunaikinsite pėdsakus... O dabar, kol jūs nesusierzinę, papasakokite visa, ką jūs apie šį tamsų įvykį žinote.

Jonaitienė. Ach, aš taip maža galiu pasakyti. Prieš valandą išgirdau riksmą, bildesį, stiklo skambesį, šokau iš patalo ir, atbėgusi čia, pamačiau tai, ką ir jūs matote. Aš pažadinau savo vyrą, kuris, sužinojęs jus mūsų mieste esant, paprašė tamstos telefono numerį ir paskambino... Pone Kalvaiti, gelbėkite mūsų sūnų!..

Kalvaitis. Išgelbėjimas nuo jūsų pačių priklausu, ponija. Kuotiksliausia atsakykite į mano užklausimus. Pirmiausia: Ar buvo pas jūsų sūnų plėšikai ir kas jie toki?

(Išima užrašų knygele).

Jonaitis. Nemanau, kad pas jį būtų buvę plėšikai. Jis toks malonus...

Jonaitienė. Ach, Mikuti, ką tu žinai!.. Tikrų tikriausiai buvo, pone Kalvaiti. Vienas jo draugų vakar amžinai ant jo užpyko.

Kalvaitis (užrašydamas). Užvakar... už ką?

Jonaitienė. Klasėje Petriukas jam nepasakė lotynų kalbos veiksmožodžių.

Kalvaitis (užrašo). Nepasakė... draugo pavardė?

Jonaitienė. Šimas Kukutis.

Kalvaitis (užrašydamas). Amžius?

Jonaitienė. Trylikos metų.

Kalvaitis. Bet jūsų sūnus 16 metų. Ne jau juodu buvo vienoje klasėje?

Jonaitienė. Kaip tamsta viską patėmijote?! Petriukas šiek tiek likosi, jis sirgo.

Jonaitis. Et, Nata, stačiai sakyk: du metu sėdėjo antroje klasėje ir du trečioje. Ponui Kalvaičiui reikia tiesą sakyti.

Kalvaitis. Aišku. Suprantama! Aš tai žinojau ir pirmiau.

Jonaičiai. Kaip?!

Kalvaitis. Štai va iš šito taip suterlioto vadovėlio: net negabiam jo savininkui esant, tokiu jisai gali būti tik antramečio. (Beldžias į duris). Įeikite... (Įeina Lapinas ir Varnas). Ką aš matau? — Lietuvoje skautai!...

Lapinas. Mūsų organizacija suvis jaunutė, bet jaunatvė, tai juk pirmoji skauto įpatybė... Tamsta esi Ponas Kalvaitis, jeigu aš neapsirikau?... Tulame iliustruotame žurnale mačiau tamstos portretą... (Jonaičiam). Atleiskite mums tą neleistiną įsimaišymą. Šįryt eidami pasivaikščioti, mes pamatėme tarną, kitiems tarnams perduodantį kaž kokį įsakymą, priėjome, sužinojome jūsų nelaimę ir rįžomės kuriuo nors būdu tomstoms padėti. Dabar mes matome, kad jūs mūsų pagalbos veik nereikalingi.

Kalvaitis. O ne, priešingai. Jūsų broliai anglai daug yra man patarnavę ir, tikriausia, jūsų pagalba bus pravartu. Budėk!

Lap: ir Varnas. Visuomet budim! (Varnas ūmai pašoka sulaukyti griūvančią sofą Jonaitienę).

Lapinas. Ponia Jonaitienė pastebėjo kraują grindyse. Aš patėmijau jos žvilgsnį... Ji išbalo.. Nutekėjimas nuo smagenų kraujo... Varne, laikyk galvą žemiau kūno! (Jonaitis ir Varnas trūšia. Ji įgautina sąmonės).

Kalvaitis. Nusiraminkite, poniute, mes tuojaus viską sužinosime. Tikrai visa baigsis geriau, nekaip jūs manote. (Pradedą tyrinėti grindis. Varnas jam padeda. Lapinas tyliai klausinėja Jonaitį).

Varnas. Žiūrėkite, pone Kalvaiti, visa rodo jog tai... (ką tai sako pakuždomis).

Kalvaitis. Tikėkime jį išėjus, priešingai jis turėtų būti šalutiniame mokytojo miegamajame.

Lapinas. Kas toks, pone Kalvaiti?

Kalvaitis. Nusikaltėiis, žinoma (toliaus betyrinėdamas pereina į šalutinį kambarį).

Lapinas (ramina Jonaičius).

Kalvaitis. Taip... dabar visa aišku... Ponai, truputį domės! Štai kaip man visa atrodo: kaž kas, noredamas apiplėšti, įlenda į mokytojo kambarį, esantį pirmame namo aukšte. Mokytojo miegota prie atviro lango.

Jonaitienė. Ach, tikra tiesa!

Lapinas. Kodel apiplėšti?

Kalvaitis. Tai susekė jūsų draugas ir aš savo laiku visa išaiškinsiu. Kambarį, į kurį įlindo plėšikas, buvo tik baldai, knygos ir miegas žmogus; jis eina toliaus ir pakliūva vaiko miegamajin. Pastarasis nubunda ir tarp jųdviejų kyla peštynė, ką liūdyja suveltas patalas ir paverstas skobnis. — Jūsų sūnus, ponia, galėjo ir nepabusti, bet jis labai vėlai užmigo...

Lapinas. Tai tiesa, pone Kalvaiti, aš taip pat tatai patėmijau: žvakėdeje žvakė bemaž visa sužibėjusi.

Kalvaitis. Tamsta labai pastabus... Po to basakojis vagis, tikriausiai neužauga, gauna nuo jūsų sūnaus smūgį per nosį, nes taip aš teisaiškinsiu kraują ant grindų.

Jonaitis. Bel kodel nepriešingai? Juk ir vagis galėjo kuo nors uždrožti ir sužeisti sūnų.

Kalvaitis. Tuomet kraujai būtų patalinėje.

Lapinas. Gana nuoseklu.

Kalvaitis. Tuojaus jūs įtikėsite logikos jėga. Aš pasakiau: basakojis neužauga. Štai jo pėdsakis. Jis stojo į išlietą iš stiklo vandenį. Kai del žodžio „plėšikas“ tai jį išaiškina šis įvykis... Jūsų vardas?

Varnas. Varnas 6 num.

Kalvaitis. Spręsk uždavinį, Varne 6 num.: Pėdsakis veda į spintą; kodel negalėjo jos linkon eiti vagis?

Lapinas. Taip, tai neabejotina ir svarbų svarbiausia. Tatai tikrai logiška.

Kalvaitis (šaltai). O, tai suvis paprasta. Galima spėlioti, kad, prieš prieidamas prie spintos, užpuolikas užrišo jūsų sūnui burną. Būdamas jau prie spintos, jis pamatė, kad jūsų sūnus nori pasiliuosuoti nuo skaros. Jis prie jo prišoko.

Prišokimas ir be logiškų išvedžiojimų aiškus, nes liūdimas pasisukančio nuo spintos atgal prie lovos pėdsakio.

Lapinas. Taip tai svarbu.

Kalvaitis. Čia ir atėjo jam į galvą mintis jį pagrobti; juo labiau kad pagrobimo dėliai jis įsiveržė. Taigi grobikas nutveria jūsų sūnų...

Jonaitienė. Ach!...

Kalvaitis. Nurimkite, ponija, dalykas ne tiek jau baisus... kantriai laukite galo.

Dabar aš jus galiu nuraminti. Normaliai dalykams einant, jūs už poros dienų gausite anoniminį raštą, kuriuo bus nurodyta suma, būtina jūsų sūnui išpirkti. Suma bus nedidelė, nes vagis, rodosi, iš mažųjų... Bet greičiausiai, mes dabar jau viską surasime, nes pusiau penkių vagis, užsidėjęs ant pečių vaiką, negalės toli nueiti o gali būti jis netoli ir gyvena, jei ne šiame tai gretimajame name.

Jonaitis. Jūs mums grąžinate gyvybę, pone Kalvaiti. Tarnas nubėgo į kriminalų skyrių. Tuojaus ateis ieškotojai.

Lapinas (išėjęs anksčiau už tarnus). Jie neateis. Aš jiems telefonavau, kad jų pagalbos mums jau nereikia.

Kalvaitis. Kaip?

Jonaitis. Kodel?

Jonaitienė. Kaip jūs drįsote?

Varnas. Lapine, kodel taip?..

Lapinas. Tuojaus paaiškinsiu. Pone Kalvaiti, tamstos išvados buvo be abejo logiškos, bet pas mane jos yra savos ir štai kuo paremtos. (Deda ant skobnies stiklinės šukutes, knygą ir batą). Ponia, ar jūs galėsite perkęsti mažutį nesmagumą? Visai mažą?

Jonaitienė. Sakykite, aš prie visa pasiruošusi.

Lapinas. Tad prašau dėmėtis. Pone Kalvaiti, jūs, manau, turite brauningą?

Kalvaitis. Suprantama. Štai jis...

Lapinas. Prašau tamstos (balsiai). Aš noriu paleisti keletą kulų štai į šitą spintą. Domės! Aš taikau...

(Spintas durys atsiveria ir iš ten iššoka Petriukas).

Petriukas. Oi! Oi! nešaukite, aš niekuomet taip nedarysiu! (Puolasi prie motinos. Motina jį apkabina. Skautai juokiasi. Ponas Kalvaitis žiūri susigėdęs).

Jonaitienė. Ach, Petreli, ką tu padarei!.. Ką tu padarei!..

Jonaitis (piktai). Ko tu į spintą lindai? Ką? sakyk!..

Petriukas (sumišęs verkšlėna). Aš... aš... išsigandau...

Lapinas. Tikrų tikriausiai plėšikų, apie kuriuos šitoje „Kalvaičio nuotikiai“ knygoje rašo. Pusiau sapnuojančiam tau pasirodė, kad tave persekioja plėšikai. Tu šokai iš lovos, parvertei skobnį ir pasislėpei į spintą. Taip?..

Petriukas. (Sumišęs). Taip...

Jonaitis. Kodel gi tu, bambly, iškarto mums čia įėjus neišlindai?

Petriukas. Aš gėdijaus...

(Jiems besikalbant Kalvaitis nepastebimai išnyksta).

Lapinas. Na, Petriuk, vis gerai, kad gerai baigiasi... Bet vis delto šių kenksmingų knygų daugiau nebeskaityk... Einam geriau su mumis į mūsų skautų stovyklą. Mes tave supažindinsim su įdomesniu gyvenimu, nekaip visi šitie nevykę žmogžudiški nuotikiai. Stok į mūsų eiles ir gyvenk draugovėje su mumis. Pildysi mūsų skautiškus įpročius ir vykdysi gyvenime pasaulinius riterių dėsnius. Su mumis gyvensi, žaisi, gelbėsi žmones, o vakarais ilsėsis ir klausysies pašnekėsio prie laužo.

Petriukas. Taip aš noriu... eiti su jumis (tiesia skautams ranką).

Jonaitienė. Laiminu jus, mažieji vaikeliai.

Jonaitis. O kame ponas Kalvaitis?..

(Girdis gatve einančios skautų draugovės dainos atbalsiai).

Petriukas. Pašaukite čia jūsų skautus.

Jonaitis. Taip pašaukite. Tepadainuoja linksmą dainelę.

(Lapinas pro langą šaukia skautus).

Scenoje dainuojama skautiškos dainos.

Galas.

Iš Skautų gyvenimo.

Skautai Lietuvoje.

Kaunas. Vietinės draugovės gyvuoja ne blogai, nežiūrint to, kad nėra savo buto sueigoms daryti. Naudojamasi daugiausiai „Aušros“ gimnazijos butu, nors yra draugovių, kaip pav. II-oji, kuri dėl buto stokos visa susirinkti tegali vasarą. Žiemą ji darbuojasi skiltimis, o bendromis pajėgomis terengia viešus vakarus. Vis delto ji gerai gyvuoja.

I-oje ir IV-oje draugovėje įvyko narių pasikeitimai. Dabar I-oje draugovėje vien „Aušros“ gimnazijos moksleiviai, o IV-toje tik Aukštesn. komercijos mokyklos.

Visų veikliausia yra I-moji skaučių draugovė, kuri sugebėjo per vasarą padaryti net keliolika iškilų bei mažų stovyklų.

Atskiras „Žirgų“ skyrius likvidavosi, jo nariai perėjo į žydų draugovę arba visai išstojo iš organizacijos.

Studentų Skautų Draugovė.

2 d. lapkričio įvykęs steigiamasis susirinkimas, sekdamas įstatais, valdybon išrinko Civinską, K. Kasakaitį ir A. Kirevičių. Susirinkime aiškintasi skautybės siekiai, d-vės įstatai ir uždaviniai.

Sekančiame susirinkime įvykusiame dviem sąvaitėm praslinkus, K. Vaitkus ir Civiskas bendrais bruožais apibūdino skautybės siekius, taikindami juos mūsų Tėvynėms sąlygoms. Pasireiškęs noras pakeisti dr-vės įstatuose kai kurias smulkmenas iššaukė karštus ginčus, nes daugelis narių trokšta tiesioginio darbo imtis, t. y. padėti savo jaunesniems broliams platinti skautybę mūsų šalėlėj.

Šiauliai. Pradėjus energingiau Tuntui veikti, Tunto Švietimo skyrius sugalvojo įsteigti skiltininkų kursus, nes reikia iškepti šiek tiek naujų skiltininkų. Kursus lanko 64 skautai, į 8 skiltis padalinti. Šiuo metu Šiauliuose yra 4 berniukų, 3 mergaičių draugovės ir 1 atskira skautų skiltis. Prie tunto įsteigtas istorijos biūras, A. Sauliaus vedamas. Žiemai artinantis nutartė įsteigti vieša čiuožyklė.

Iš „Šiaulių Skauto“ 3 Nr.

Panevėžys. 1924 m. birželio mėn. 4 d. Panevėžio tunte buvo 250 skautų, suskirstytų į 23 skiltis ir 2 vilkiukų būreliu.

Iš „Skautų Žodžio“ 1 Nr.

Marijampolė. Vartant „Skautų Aidą“ randi daugiausia korespondencijų iš Marijampolės. Ar iš tiesų jau taip labai čia veikiama? Taip! Štai, atostogų metu buvo suruošta stovykla (Sudvajų miškuose), š. m. spalio mėn. vakarėlis. Veikia 5 draugovės (3 bern., 2 merg.). Geriausia veikia I-oji „Vytauto“ dr. Ačiū veikliam draugininkui šiais mokslo m. įvyko 5 sueigos ir 3 iškilos. Vienoje iškiloje buvo atsilankę svečių ir patys skautai virė valgyti. Veikia ir kitos draugovės, o ypač mergaičių.

Tik vienas dalykas peiktinas, būtent, — skautų švietimas. Veiklieji skautai neišleidžia nė vieno skautiško laikraščio. Pereitais metais ėjo „Žvalgas“, bet jame bendradarbiavo, redaktoriavo ir jį spausdino tik trys veiklesni M. Seminarijos skautai. Pasišvėčiačius giltinei, vienas jų mirė. Su juo ir „Žvalgas“ mirė, kurio išėjo 2 nr. Gal ir šiandien būtume skaitę „Žvalgą“...

Vertėtų daugiau kreipti dėmesį į skautų švietimą!

J. Liūtas.

Rokiškis. Šiomet čia įsikūrė skaučių draugovė. Dar pernai skautės sudarė vieną skiltį berniukų draugovę. Šių mokslo metų pradžioj jos atsiskyrė ir suorganizavo draugovę, pasivadindamos „Živilės“ vardu.

Spalio mėn. 19 dien. skautės šventino savo vėliavą ir davė įžodį. Tat vėliava buvo tikrai pašventinta, nes skautų papročiu tesiskaito pašvęsta vėliava, prie kurios duodamas įžodis. Be to skautės, minėdamos savo metines sukaktuves, suruošė tą pačią dieną vakarą, kurio programos dalį sudarė plastikos judėsiai ir „snaigės“ (šokis). Šis pastarasis visiems labiausiai patiko. Be moksleivių, vakarėlin buvo atsilankę keletas tėvų ir gimnazijos mokytojų.

Tenka palinkėt neseniai įsikūrusiai sesučių skaučių draugovei geriausias kloties.

Deks. ir K. J.

Užsienių skautai.

Indija. Nežiūrint to, kad Indijos gyventojai yra labai griežtai pasidalinę įvairiausiomis kastomis ir tikybinėmis pažiūromis, Baden Powellui vis delto pavyko įvairios Indijos skautų organizacijos sujungti į vieną brolišką asociaciją. Ne lengva buvo tai padaryti, nes prieš tai tenai gyvavo apie 8 skirtingos mahometonų, Budos ir Bramos išpažintojų skautų organizacijos. Sujungus visus skautus krūvon, jų skaičius didėjo tik per keletą mėnesių 20.000.

Liberija (maža juododžių Afrikos valstybėlė) teturi apie 500 skautų. Skautybei įvedimas ten dar tik prasidėjo. *K. K.*

Italija. Neseniai čia mirė Italų skautų šefas grafas Chario di Carpegna. L. S. A. Vyr. Štabas raštu pareiškė Italų skautams užuojautos ir pasigailėjimo dėl jų vado mirties.

Juokai.

Tomo gerasis darbelis.

Tomas vos antrą kart sueigon atsilankęs, sužinojo, kad skautas privalo kasdien padaryti gerą darbelį.

— Gerai — mano sau. Aš padarysiu daug gerų darbelių.

Vakare atneša savo motinai sąskaitą: šįryt kėliau pusvalandžiu ankščiau, už tai 10 centų; pats nusiprausiau burną, kaklą ir ausis 15—centų, gražiai nusivaliau bačiukus — 5 centai; paruošiau gerai pamokas — 20 centų, klasėje luvau pavyzdingu mokiniu — 10 centų. Viso = 50 centų.

Motina, radusi raščiuką, perskaitė, nusijuokė ir taip pat parašė Tomui sąskaitą: už sužibintą žvakę 15 centų, už tepalą ir muilą 25 c., už sudraskomas besimokant knygas 10 c. viso 50 c.; 50—50 skirtumas=0.

Rado Tomas užlipdytą jam antrašutą voką ir nudžiugo:

— Rasiu 50 centų! Pirksiu dūdele, žaislų, sviedinėlių. Drebančiom iš džiaugsmo

rankom atplėšia voką ir skaito sąskaitą: Tomas už savo darbą nieko negauna!

Dabar tik suprato mažasis Tomas kiek jis visiems kaltas yra, kiek jis daug gerų darbelių turi padaryti, norėdamas atsisteisti. Be to jis dar dasiprotėjo, jog darbas nustoja savo vertės, jei pasigiri jį padaręs.

F. Petras.

I Redakciją atsiųsti skautų leidiniai.

1. „Šiaulių Skautas“ 3 nr. 31 spalio išėjęs. Didelio formato 36 puslapių Šiaulių tunto mėnesinis šapirografuotas laikraštis. Daug rašo apie tunto ir atskirų draugovių gyvenimą, talpina tuntininko įsakimus. 3-čiame nr. yra šie straipsniai: Lauciaus, Ganimkinės fotografijos aparatų, K.V. laisvai versta „Vaikų respublika“ ir Čino „Būkime visomet pavyzdžių“. Redaguoja P. Barzdžius. (Pagyžių gt. 130 nr.)

2. „Skautų žodis“, 1 nr, š.m. spalio mėn Tris kart už „Šiaulių skautą“, mažesnis Panevežio tunto ne periodinis šapirografuotas laikraštėlis turi 32 puslapiu, skiria daug vietos žaismams surašyti. Be to yra žinių atskirų draugovių sudėti ir gyvenimą. Redaguoja P. Šležas.

Redakcijos atsakai.

Jūrų dukteriai ir Našlaitei. Eilutės ne tilps.

Duselės Juozui ir Jezuliui. Korespondencija neturininga, o straipsnis „Sargyboje“ per nuobodus. Rašyk ir toliau.

Iregistruotų draugovių ir atskirų skilčių sąrašo

Papildymas.

Šiaulių tuntas. III-čia „Kęstučio“ dr-vė. Draugininkas Laucius Kazys. V Gimnazija VI kl. IV-ta „Gedimino“ dr-vė. Draugininkas paskautininkas Vacys Baniulis. V. Gimnazija VIII kl. II-ta Mokytojų Seminarijos mergaičių dr-vė. Draugininkė V. Lukošaitė. Mokyt. Seminarija III kursas.

SKAUTE! = SKAUTE!

Skaityk ir platink vienintelį
Lietuvoje laikraštį

„SKAUTŲ AIDĄ“.

Kaina: Metams — 3,60 lit., pusei — 1,80 lit.,
3 mėn.—90 ct. atskiras Nr.—30 ct.

Redakcijos antrašas: Kaunas, Kęstučio
g-vė 63 — 1.

Administracijos antrašas: Šiauliai, Gimnazija
(Tilžės g-vė).

Redakcijos antrašas. Kaunas, Kęstučio g-vė. 63—1.

Administracijos antrašas. Šiauliai, Gimnazija (Tilžės gatvė.)